

NÉMETH ISTVÁN PÉTER: KÖSZÖNTŐ „MINDEG NYÁR”-BÓL

Czigány György költőt, író, szerkesztőt, rádióst; a *Ki nyer ma?* zenei műsorok vezetőjét, televíziós irodalmi beszélgetések moderátorát vagy éppen az orgonistát nem kell bemutatni már az országban, csak szívből köszönteni a 90. születésnapja alkalmából. *„Emlékek helyett csak a hűség”* – vallotta győri versében.

Budapesten született 1931. augusztus 12-én, győri gimnazista 1942-ig volt. Majd újra a fővárosba költöztek, ahol a pesterzsébeti Kossuth Gimnáziumban folytatta középiskolai tanulmányait.

Pincékebe húzódva átélte a szőnyegbombázásokat, s az egykori Werbőczy Gimnáziumban érettségizett, aztán a Zeneakadémián diplomázott 1956-ban zongora szakon. Fialtal házasként Óbudán éltek első feleségével, Jámbor Erikával, s három gyermekük az itteni gimnáziumba járt: Ildikó, Zoltán és Gergely.

1974-ben jelent meg első verseskötete *Aszfaltfolyók* címmel. Kilencven esztendejéből negyvenet szánt a Rádió és a TV-ben végzett munkáira, közel félszáz könyvet írt, számos díjat kapott pályája során. Szívbéli öröm töltött el, hogy 2017-ben a költő Berzsényi-díjához az elsők között gratulálhattam. Laudációm a keszthelyi Festetics kastélyban hangzott el; ott, valamint a *Somogy* hasábjain Czigány György elismeréseiről megközelítően pontos leltárt készíthettem.

Találkozásait hang- és filmszalagok őrzik, sőt maga idézi meg verseiben és prózáiban mindazon kiválóságokat, akikkel együtt számlálhatta a derű óráit: Weöres Sándorral, Pilinszky Jánossal, Borsos Miklóssal, Somogyi Józseffel, Ottlik Gézával, Mátyás Ivánnal, Simándy Józseffel...

A Balaton északi partjáról gondolok most Rá és Erikára. Simon Erikát egy balatoni interjújában így mutatta be: „aki második Erikám, azaz második feleségem...”

Egy alkalommal emígy rekesztette be nekem küldött levelét: *„Mint minden élet, az enyém is köznapi, egyszerű, mégis talán érdekes lehet”*.

Verseiben még a halott nyaraknak is örök a ragyogása. Tanítványai vagyunk mindannyian, jó néhányan a költői mesterségben, de még többen a szépen élhető élet legemberibb vezetésében.

Isten éltesse 90. évnapján Czigány Györgyöt!

Tapolca, 2021. július 14.

1

„Idők kezdete van örökké...”

(C. Gy.)

Még mit tartogat
e nyár? Ráncolod
fiatal homlokodat:
hallgatunk, akár a kő és
évmillió gyűrődés.

2

„Halott nyár jött. / De mint a régi szentek teste
Illatozik, akárcsak este / eleven, hű petúniák...”

(C. Gy.)

Petúniák, petúniák, mennyi harsány virág
vagytok, petúniák! Milyen ítéletre tátog
selymes-lila trombitátok,
hogy kihuny ez a fényes őszi világ?!
Petúnia, te szál petúnia,
hát ennek a nyárnak is el kellett múltnia!

3

„teste: veszendő végvár”

(C. Gy.)

A káptalantóti temető körött
már lombtalanul ingnak a diófaágak,
de a vadszőlő (levele oly rőt még, akárha
valahai vitézek szívéből szökkent volna a pír)
fölfut a várromig, föl a Csobáncra,
hogy megtartsa a maradék gyámköveket,
míg a Gulács bánya-sebét szemközt bekötözi a hó.

4

„...beköltözünk a pusztulásba.”

(C. Gy.)

A bokrokon egyre több a déreste
bogyó, zöld levél-tenyereit
összeszorítja a füge, mihelyst e
mézédés gyümölcs lilán ráncosodik.

Hullanak a magvaváló őszibarackok, lásd,
hogy fosztja ki magát, adakozik a kert, amíg Te
esőnek hiszed a szapora diókopogást.
Mása se lesz, csak krizantém-keserű lehelete.

Zsebemet végül megtömi apróka, de ép
mogyoróval. Mintha senki se volna itt gyáva,
se fősvény, már ha múltnia kell.

Erre int a legbátrabb kései bogárka, mivel
a lángoló sárga tátika tárta
ded oroslánszájba hajtja fejét.

5

Október aranyában rőt izzásba kezd
kék égbolton a vadgesztenye-gerezd.
Gyümölcs után e kertben most senki nem kutat,
fák érlelik be csak sápadt lombjukat.
Hová is vágynék e *h a l o t t n y á r* -ból?
Ha már a havazás végtelen ketrec.
Ahol az ősz nem pusztulás csak,
ám egyszer újra szüret lesz.

6

(Szent Márton Balatonfüreden – Kinizsi utca, 1992)

Kicsiny műhelyében dolgozik az órás,
 lupájában a hajszálrugó is óriás.
 Boltja előtt juhar zápor-metronómra maga:
 jajgató hegedűknek lesz póre hátfala.
 Ott bent a lámpa, mint örökmécs, mindig ég.
 Künn a fa szélnek adja lombja fél-köpenyét.

7

„s ragyog, ki életet nyert”

(C. Gy.)

Szinte köznapián, alig hiún
 mutatja magát s megint kihuny
 és újra előtündököl minden misztérium,
 mely csak úgy elém emlékül
 vakító víz mosta gyökéreként végül –
 hogy viszont akár már sohse lássam,
 de tudva tudjam, hogy egy írisz-ágyásban
 is, földön-égen örök ragyogás van.

Vörös András: Fragile